

РЕШЕНИЕ

№ 419

гр. София, 01.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Петя Алексиева

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Иванка Иванова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20251000501843 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл.258-чл.273 от ГПК.

Ищцата в първоинстанционното производство А. Ц. Б. и в срока по чл.259, ал.1 от ГПК (препис от решението е връчен редовно на 31.03.2025 г., а въззивната жалба е подадена чрез ССЕВ на 14.04.2025 г.) обжалва с въззивна жалба вх.№ 46585/14.04.2025 г. *Решение № 1760/24.03.2025 г., постановено по гр.д № 6902/2024 г. по описа на Софийски градски съд, I-13 състав, изменено в частта за разноските с Определение № 9136/12.05.2025 г. **в частта***, с която искът ѝ с правно основание чл.49 от ЗЗД е отхвърлен за сумата от 3 000 лв., представляваща разликата над присъдената ѝ сума от 4000 лв. до сумата от 7000 лв., ведно със законната лихва.

Въззивната жалба е подадена чрез процесуален представител адвокат Е. З. и адвокат Л. И., с надлежно учредена представителна власт по делото, съобразно пълномощно приложено на л.6 от гр.д.№ 46 484/2023 г. по описа на СРС, 165 състав. Държавна такса е внесена с вносен документ от 29.04.2025 г., представен по делото с молба вх.№ 52125/29.04.2025 г.

Предвид горното въззивната жалба е редовна и процесуално допустима.

Въззивницата-ищца поддържа неправилност на решението в обжалваната му част. Твърди се неправилност на извода на първоинстанционния съд, че допуснатата лекарска грешка е изяснена в рамките на няколко часа. Поддържа се, че така присъденото обезщетение е със занижен размер и не отговаря на критериите за справедливост по чл.52 от ЗЗД и не репарира в пълен обем търпените от ищцата вреди.

Моли съда да отмени решението в неговата обжалвана част и да присъди допълнително на ищцата обезщетение в размер на още 3000 лв., ведно с дължимата законна лихва. Моли за разноси с оглед изхода на спора.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от ответната по жалбата страна-ответникът „Аджибадем Сити Клиник Университетска многопрофилна болница за активно лечение Токуда“ ЕАД чрез процесуалния ѝ представител адвокат Н. Д. с надлежно учредена представителна власт по делото, съобразно пълномощно приложено към отговора.

Оспорва въззивната жалба като изцяло неоснователна по подробни съображения по съществото на спора.

Моли съда да остави без уважение въззивната жалба и да присъди на ответника разноси пред въззивната инстанция.

Решението и в неговата осъдителна част за сумата от 4000 лв. се обжалва и от ответника „Аджибадем Сити Клиник Университетска многопрофилна болница за активно лечение Токуда“ ЕАД.

Въззивна жалба вх.№ 55101/07.05.2025 г. на ответника е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК (препис от решението е връчен редовно на 22.04.2025 г., а въззивната жалба е подадена на 07.05.2025 г.-първият работен ден след изтичане на срока в неприсъствен ден) чрез процесуален представител адвокат Н. Д. с надлежно учредена представителна власт по делото, съобразно пълномощно приложено към жалбата.

Дължимата държавна такса е внесена с вносен документ от 27.05.2025 г., представен по делото с молба вх.№ 63648/27.05.2025 г.

Предвид горното въззивната жалба е редовна.

Въззивникът-ответник счита, че постановеното решение в осъдителната му част е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на

материалния и процесуалния закон. Твърди се, че ищцата не е доказала главно и пълно състава на чл.49 във връзка с чл.45 от ЗЗД. Твърди се, че лекарите от ответното лечебно заведение са оказали на ищцата своевременно, качествена и достатъчна медицинска помощ, че проведеното лечение на родилката е било правилно, а направената Rh профилактика с Rhesonative е била безвредна. Твърди се, че делото се е развило при погрешно тълкуване на събраните допустими, относими и необходими доказателства в тяхната съвкупност, а решението е постановено при грешно възприета от страна на съда фактическа обстановка, в резултат на което се е стигнало до неправилен осъдителен съдебен акт, постановен при неправилно прилагане на материалния закон.

Моли съда да отмени решението в обжалваната му част и да отхвърли изцяло исковата претенция, при условията на евентуалност да намали размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди до справедлив такъв. Претендират се разноси за въззивната инстанция.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от ответната по жалбата страна-ищцата А. Ц. Б. чрез процесуалния ѝ представител адвокат З. и адвокат Иванов с надлежно учредена представителна власт по делото, съобразно посоченото по-горе.

Оспорва въззивната жалба като изцяло неоснователна по подробни съображения по съществото на спора.

Моли съда да остави без уважение въззивната жалба и да присъди на ищцата разноси пред въззивната инстанция.

*С оглед на предмета на настоящото производство, очертан с въззивните жалби Решение № 1760/24.03.2025 г., постановено по гр.д № 6902/2024 г. по описа на Софийски градски съд, I-13 състав, изменено в частта за разноските с Определение № 9136/12.05.2025 г. **в частта**, с която искът на А. Ц. Б. срещу „Аджибадем Сити Клиник УМБАЛ Токуда“ ЕАД с правно основание чл.49 във връзка с чл.45 от ЗЗД е отхвърлен за сумата от 19 000 лв., представляваща разликата над 7000 лв. до пълния претендиран размер от 26 000 лв., ведно със законната лихва от 18.08.2023 г. до окончателното изплащане, е влязъл в сила на 08.05.2025 г., поради необжалването му.*

Въззивницата-ищца в съдебно заседание чрез процесуалния си представител моли съда да постанови решение, с което да уважи подадената

от нея въззивна жалба, да отмени решението в обжалваната му част, както и да уважи иска до посочения в жалбата размер. Моли съда да отхвърли въззивната жалба на ответника като неоснователна и да потвърди решението в тази му част. Претендира разноски, съобразно представен списък по чл.80 ГПК.

Въззивникът-ответник, в съдебно заседание чрез процесуалния си представител моли съда да остави без уважение въззивната жалба на ищцата и да уважи тази на ответника. Претендират се само сторените разноски. Не претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Третото лице помагач, редовно призовано не изпраща представител, не изразява становище в хода по същество.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Първоначално Софийски районен съд, а след изпращане на делото по родова подсъдност, Софийски градски съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.49 във връзка с чл.45 от ЗЗД, предявен от А. Ц. Б. срещу “Аджибадем Сити Клиник Университетска многопрофилна болница за активно лечение Токуда“ ЕАД за осъждането на ответника да заплати на ищцата сумата от 26 000 лева за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на исковата молба – 18.08.2023 г. до окончателното изплащане.

Такава е исковата претенция, съобразно допуснатото от Софийски районен съд по реда на чл.214, ал.1 ГПК изменение-увеличение на иска с протоколно определение № 11954/25.04.2024 г., постановено по гр.д.№ 46484/2023 г. по описа на СРС, 165 състав.

От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните правнорелевантни факти и обстоятелства:

Между страните не се спори, а и с представените писмени доказателства се установява, че на 20.08.2018 г. в 17,07 часа ищцата постъпва в ответното болнично заведение с активна родова дейност за родоразрешение. Същият ден

в 18,49 часа ищцата ражда жив, доносен плод от женски пол.

Бebето Р. е предадено на дежурен неонатолог за хоспитализиране в Неонатологичното отделение. Поставено е на топлинен комфорт и мониторен контрол-пулсоксиметрия. Извършени са необходимите параклинични изследвания, изписани и приложени са медикаменти, извършена е кислородотерапия и инфузия на водно-солеви разтвори.

На ищцата е включена система от 500 ml.Ser.Phys. и 10 IU Oxitocin с дебит 14 гтт/минута. Дадена е една ампула Медокапрон в 100 ml, физиологичен разтвор. Съгласно терапевтична схема на ищцата е изписана профилактично инжекция с 1 ампула Rhesonative i.m., поради обстоятелството, че родилката е с отрицателен резус фактор, както и Fraxiparine 0.4 ml s.c.от 6 часа сутринта на 21.08.2018 г. за пет дни.

От приетите по делото резултати от имунохематологично изследване се установява, а и между страните не се спори, че бeбeтo Р. е с кр.группа В и Rh (D) (-) отр., а бащата А. Л. Б. е с кр.группа О и Rh (D) (-) отр.

На 24.08.2018 г. ищцата и бeбeтo са изписани.

От разпита на съпруга на ищцата-свидетелят А. Л. Б. се установява, че на 20.08.2018 г. съпругата му постъпила за раждане в болница Токуда, което минало без проблЕ. привечер. На другата сутрин около обяд свидетелят получил тревожно обаждане от съпругата си във връзка с излязъл кръвен резултат на детето, което е от друга кръвна група, която не съвпада с тази на свидетеля и ищцата. От съпругата си още узнал, че са поискали да й поставят анти-Д гама глобулин. Било й заявено, че детето е с положителна кръвна група. Това притеснило свидетеля, тъй като и двамата със съпругата му са с отрицателни кръвни групи и не е възможно детето им да е с положителна кръвна група. Ищцата била изпаднала в стресово състояние. Същият ден към 16 часа свидетелят посетил болницата и се видял с лекари, които му обяснили, че детето е с положителна кръвна група, поради което следва да се извърши изследване и на свидетеля, за да се установи неговата кръвна група. Тъй като свидетелят не обичал да дава кръв, се прибрал в дома си, където намерил изследването от предишното раждане на съпругата му и обратно го занесъл в болницата, показвайки, че е с отрицателна кръвна група. Съпругата му била много изплашена и разстроена, а персоналът се държал с насмешка. Свидателят установява, че погледна съпругата си с укорство, защото това

означавало, че детето не е него, а ищцата се разстроила. Дватама провели множество разговори, като ищцата се съмнявала, че детето е разменено. За дълъг период от време не била в нормално разсъдливо състояние. Ситуацията продължила до късно вечерта. На следващия ден бил направен повторен тест на бебето, който вече бил правилен и от медицинския персонал признали, че са разменили стикерите на епруветките. Ищцата се обадила на свидетеля и му казала, че началникът на лабораторията дошъл при нея, за да се извини, като казал, че грешката е направена при вземане на кръвта и размяна на стикерите. Дочула реплика, че другото дете може би има здравословен проблем, което отново засилило страховете в родителите. Свидетелят установява, че съпругата му трудно преодоляла стреса. Тя очаквала мечтана бременност и раждане, които били опорочени от този нелеп инцидент. През годините ищцата се сещала за случая, а покрай станалия медийно известен случай с разменените бебета в Шейново, ищцата отново започнала да изпитва негативни емоции, върнала си спомена за случилото се и изпаднала в силно притеснителни състояния.

Свидетелят М. Г. А.-Е. установява, че познава ищцата от много години като пациент и приятел. Тя е изродила детето. Спомня си за раждането и ситуацията. Ищцата родила четири дни след термина, вагинално и нормално раждане. Прегледани били и майката, и детето. На следващия ден около обяд, свидетелката получила обаждане от ищцата с питане дали ако двамата родители са отрицателни, може да има положително дете. Отговорила негативно. От ищцата свидетелката разбрала, че е отказала да ѝ бъде направена ампула резонатив, медикамент, който се прави при отрицателни пациенти с цел профилактиране на следваща бременност. Ищцата попитала още, ако ѝ бъде направена тази ампула, това би ли ѝ навредило. Свидетелката отговорила отрицателно. След разговора с А., свидетелката се обадила в неонатологията и тогава се започнало разглеждане на документи да бъде установено къде има евентуално проблем. Било взета втора проба пред ищцата. Резултатът от първата кръвна проба бил кръвна група положителна, а от втората „В-,,.

Свидетелката С. Ф. Н. установява, че работи като лекар от 30 години. Завежда отделението в акушерската му част. Познава ищцата, тъй като едно от ражданията е извършено от свидетелката в Майчин дом, а след това А. имала проблемна бременност, която била прекъсната от свидетелката. Установява

още, че при прекъсване на предходните бременности, на А. вероятно е слаган анти-Д гама глобулин, защото това е протокол на поведение, при всяка жена, която е отрицателна, тъй като не е възможно да се вземе проба от плода, който е ембрион. Това не би навредило, а само би помогнало. Свидетелката установява, че слагането на анти-Д гама глобулин няма никакви странични ефекти и прЕ.нава до 12 седмици след поставянето му. Не остават никакви следи в кръвта на жената.

Разпитана свидетелката Е. О. О. установява, че ищцата е сестра на мъжа, с който свидетелката живее на семейни начала. Познават се от 13 години. През 2018 г. били заедно бременни. А. влязла да ражда на 20.08.2018 г. в Токуда. Свидетелката била родила, но ходела всеки ден в болницата, защото децата й били в неонатологията. На 21.08.2018 г. посетила ищцата, която била изключително притеснена и напрегната, имала силни емоции на страх, че нещо се случва и има нещо нередно. Свидетелката установява, че никой от персонала не й давал никаква информация във връзка с казаното, че детето е с положителен резус фактор. Дори след като нещата се разрешили, стресът при ищцата не прЕ.нал. Ищцата се страхувала от неизвестното, че може да са сменени бебетата.

От заключението на приетата и неоспорена пред първоинстанционния съд СМЕ се установява, че категорично не е възможно при двама родители, които имат кръвна група с отрицателен резус фактор, да се роди дете с положителен резус фактор.

Резонатив е имуноглобулин и съдържа антитела срещу резус фактора. Ако жена, в чийто червени кръвни клетки липсва резус фактор, е бременна с неродено дете, което има положителен резус фактор, нейната имунна защита може да се стимулира, като образува антитела срещу резус фактора. Тези антитела може да увредят нейното неродено дете, особено при последващи бременности. Резонатив се използва, за да предпазва Rh отрицателната жена от имунизирването в хода на бременността и раждането, като по този начин предотвратява увреждането на нероденото дете. Резонатив се прилага при Rh отрицателни жени в случаи на профилактично анти-Д лечение за бременни жени, които са Rh отрицателни, раждане на Rh положително дете, аборт и др.

От заключението на СМЕ се установява, че към 2018 г. не е имало действащ медицински стандарт по акушерство и гинекология, но правилата за

добрата медицинска помощ са спазени. В конкретния случай не се е налагало кръвопреливане, поради което и евентуално сгрешената кръвна група, а останало без последици.

Лечението на родилката от постъпването ѝ в болницата до момента на раждането, е правилно проведено от акушерска гледна точка. Единствено направената Rh профилактика с Rhesonative, не е била необходима, но е и безвредна. В случая медикаментът е имал профилактичен смисъл, не и лечебен. От медицинска гледна точка за родилката няма никакви последици от инжектирането на Rhesonative, след раждането.

При разпита си в съдебно заседание д-р Д. посочва, че когато и майката, и детето са с отрицателен резус фактор, не се поставя инжекция Rhesonative. В този смисъл поставянето на такава инжекция на ищцата, е в противоречие с медицинските стандарти.

От приетата по делото СПЕ, се установява, че в резултат на преживяното по време на инцидента ищцата е преживяла адаптационно разстройство, причинено от стрес, което се характеризира с тревожност, безпокойство или смесица от тях, с чувство за невъзможност за справяне със ситуацията, за планиране на бъдещето, или за продължаване на съществуването в настоящата ситуация, в някаква степен и нарушава извършването на рутинни ежедневни дейности. При ищцата няма данни за хронифициране на състоянието, което при нея е продължило около шест месеца, без лечение. Към момента ищцата е напълно възстановена, в добро и балансирано психично състояние.

При така установената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е приел, че размяната на индивидуализиращите етикети на пробите е противоправно деяние, както и че е нарушено правото на ищцата като пациент да получи вярна информация, отнасяща се до здравословното състояние на новороденото ѝ дете и определил справедливо обезщетение в размер на 4 000 лв.

*При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от **правна страна**:*

Въззивните жалби са подадени в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирани да обжалват страни - ищцата и ответникът в първоинстанционното производство и са насочени срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този

смисъл подадените въззивни жалби са процесуално допустими.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произна. служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Предявеният иск е с правно основание чл.49 във вр. с чл.45 ЗЗД.

Отговорността на ответника се претендира с фактически твърдения за причиняване на неимуществени вреди на ищцата, произтекли от извършено нарушение от служители на ответника, а именно: поставена на ищцата инжекция анти Д гама глобулин (Rhesonative), тъй като новороденото й дете е с положителен резус фактор, в следствие на допуснатата грешка в номерата на епруветките с кръвните проби на новородените деца, в тестването на новороденото й дете.

За да е възникнало спорното право за обезщетяване на ищцата тя следва да докаже факти, които да се подведат под хипотезата на гражданския деликт /виновно и противоправно поведение, в причинна връзка от което да са настъпили вреди/, както и фактите, водещи до ангажиране на отговорност на възложителя - възлагане на работа на делинквента и причиняване на вредите при или по повод на извършването й. Това са правопораждащи факти и доказването им следва да се извърши от ищцата и то пълно и главно - без да остава съмнение за осъществяването на фактите.

По начало отговорността по чл. 49 ЗЗД има обезпечително-гаранционна функция. Тя не произтича от вината на лицето, което възлага работата, а настъпва, когато натовареното лице причини виновно щетата при и по повод изпълнението на възложената му работа. При това положение е очевидно, че то отговаря не за свои действия, а за действията на своя работник или служител. Терминът "възложил", който се употребява в чл. 49 ЗЗД, е указание, че лицето, което извършва работата, се намира в определени отношения с този, който отговаря за неговите действия. С оглед на това възлагане има в случая, когато работникът или служителът е длъжен, да извърши работата по силата на отношенията, в които той се намира с лицето, което възлага. Отговорността на възложителя на работата по чл. 49 ЗЗД е отговорност пред пострадалите трети лица.

С оглед установените фактически обстоятелства по делото и предвид правната характеристика на предявения иск, настоящият състав намира, че предявеният иск за причинени на ищцата неимуществени вреди е доказан по своето основание.

За да възникне отговорността по чл. 49 ЗЗД, са необходими две условия: 1) да има възлагане на работа и 2) увреждането да е причинено по вина на работника или служителя, на когото е възложена работата, като вината се предполага до доказване на противното.

Налице е първата предпоставка-възлагане на работа. Същата не е спорна между страните.

С оглед на горното, въззивният съд намира, че първата предпоставка за възникване отговорността на ответника е доказана главно и пълно.

Спорно е дали е деликтно поведение, изразяващо се в конкретно неправомерно действие на лекари от ответната болница.

Медицинската помощ е правнорегламентирана дейност - чл. 80 от ЗЗ, чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ. Именно поради това, когато съдът се произнася по въпроса, осъществен ли е деликт при изпълнение на медицинска дейност, той следва да обсъди не само доказателствата за фактите - какви действия са били предприети или не са били извършени от медицинските специалисти, но и доколко те са отговаряли на дължимото съобразно утвърдените медицински изисквания - да посочи в какво се изразява нарушението на утвърдените медицински стандарти и правилата за добрите медицински практики. Изцяло в този смисъл Решение № 273 от 17.11.2017 г. на ВКС по гр. д. № 4347/2016 г., IV г. о., ГК, Решение № 60289 от 04.07.2022 г. по гр.д. № 131/2021 г., Г.К., III Г.О. на ВКС и др.

Съобразно Решение № 126 от 08.09.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1911/2020 г., III г. о., ГК, когато спорът по делото касае деликт при изпълнението на медицинска дейност, при формиране на вътрешното си убеждение относно наличието или липсата на неправомерно поведение и връзката му с конкретно сочените вреди, съдът следва да съобрази, че медицинската помощ е правно регламентирана дейност и съгласно чл. 80 от Закона за здравето, качеството ѝ се основава на медицински стандарти, утвърдени по реда на чл. 6, ал. 1 от Закона за лечебните заведения и Правилата за добра медицинска практика, приети и утвърдени по реда на чл. 5, т. 4 от Закона за съсловните организации

на лекарите и лекарите по дентална медицина. Поради това изводът, дали е допуснато състояние на медицински риск в противоправна степен и причинени ли са от това вреди, съдът следва да направи след анализ на установените по делото факти, преценявайки предприетото или не предприетото от страна на лекаря и необходимо дължимото поведение в конкретната ситуация.

За да признае или отрече претендираните права от насрещните страни, съдът трябва да обсъди в мотивите на решението доказателствата за всички правнорелевантни факти и да посочи кои факти намира за установени и кои намира за недоказани. Когато правнорелевантни факти се установяват със свидетелски показания, съдът взема предвид начина, по който свидетелите са узнали тези факти (присъствали са при осъществяването им, имат впечатления от други факти, по които може да се съди за правнорелевантните, узнали са фактите от трети лица или от някоя от страните по делото и др.), както и способността и желанието на свидетелите вярно да възприемат фактите и добросъвестно да ги възпроизведат в показанията си.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че грешка е направена при вземане на кръвта и размяна на стикерите на пробите на детето на ищцата и друго новородено дете, в следствие на което се е стигнало до неверен лабораторен резултат, а именно: положителен резус фактор на новороденото дете на ищцата, а оттук и до поставянето на ищцата ненужно на инжекция анти-D имуноглобулин.

Въззивният съд намира, че поставянето на ненужна инжекция Rhesonative (анти-D имуноглобулин) може да доведе до медицинска отговорност, ако то представлява противоправно поведение – нарушение на медицинските стандарти и липса на индикация за употреба.

Ако инжекцията е без медицинска необходимост, каквато безспорно се установява с приетото по делото заключение на СМЕ, то това е отклонение от протоколите и може да се квалифицира като небрежност.

Въззивният съд обаче намира че не е налице пряка и непосредствена причинена вреда на ищцата от ненужната интервенция, тъй като същата не е довела до медицински риск в противоправна степен, какъвто би бил например: получаване от ищцата на алергични реакции, хемолиза, температура или намаляване на ефекта от други ваксини, каквито са

противопоказанията на лекарството, видно от СМЕ.

Следователно за това неправомерно действие, ищцата не следва да бъде обезщетявана.

Налице е обаче пряка причинна връзка между сгрешената кръвна група на новороденото дете, респ.предоставената на ищцата невярна информация и преживения в пряка причинна връзка от това психологически стрес от ищцата.

Безспорно със свидетелските показания по делото е установено, че когато ищцата разбрала, че детето ѝ е с положителна кръвна група, то в нея възникнало съмнение да не е сменено бебето ѝ, доколкото същата е знаела, а и това се потвърждава със СМЕ, че при двама родители, които имат кръвна група с отрицателен резус фактор (каквито са те с нейния съпруг), не е възможно да се роди дете с положителен резус фактор, притеснила се и от съпруга си, който можел да помисли, че детето не е негово (с показанията си съпругът ѝ установява, че е погледнал укорително ищцата и тя се е разстроила от това). Отделно от това преживяла и силни притеснения във

връзка с казаното ѝ от медицинското лице, че следва задължителна за нея терапия с анти Д гама глобулин и дали излишното поставяне на инжекция няма да я увреди. Тези притеснения безспорно се установяват със свидетелските показания на М. Г. А.-Е..

Въззивният съд намира, че безспорно преживения от ищцата стрес, е в пряка причинна връзка с получената от нея невярна информация, относно кръвната група на новороденото ѝ дете, поради което и за това ищцата следва да бъде обезщетена.

По горните съображения въззивният съд намира, че искът е доказан главно и пълно по основание.

По размера на предявения иск за неимуществени вреди.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът се ръководи от принципите на справедливостта и от своето вътрешно убеждение. Неимуществените вреди, макар да имат стойностен еквивалент, са в сферата на субективните преживявания на пострадалия, затова за тяхното определяне имат значение различни обстоятелства.

Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, съдът следва да отчете реално претърпените от ищцата неимуществени вреди, възрастта, здравословното ѝ състояние, интензитета на болките и страданията.

Претърпените от ищцата неимуществени вреди Съдът определя в размер на сумата от 4 000 лв. или в еврота им равностойност 2 045,17 евро, като при определяне на този размер съобразява посоченото по-горе, а именно, че от ненужното поставяне на инжекция ищцата не е претърпяла в пряка причинна връзка неимуществени вреди.

Този размер удовлетворява обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната общественно-икономически условия на живот, с оглед на конкретните обстоятелства по делото.

Съображенията на съда за този размер на обезщетенията са следните:

В пряка причинна връзка от случилото се, ищцата преживяла адаптационно разстройство, причинено от стрес, което се характеризира с тревожност, безпокойство или смесица от тях (че детето ѝ е разменено, че съпругът ѝ ще се помисли, че детето не е от нея, да не ѝ навреди ненужното поставяне на инжекция). При проява в медийното пространство на случаи сходни с нейното преживяване или пък при четене за подобни случаи, при ищцата се възобновяват старите мисли за това какво би се случило, ако нещата се бяха развили в неблагоприятна посока за нея или детето ѝ.

От друга страна въззивният съд намира, че претърпените от ищцата неимуществени вреди не възлизат на претендираната от нея сума в размер на 7 000 лв., тъй като проблемът е разрешен от ответника за твърде кратък период от време, в рамките на около 24 часа, както и че при ищцата няма данни за хронифициране на състоянието, което при нея е продължило по-малко от шест месеца, без лечение. А към момента ищцата е напълно възстановена, в добро и балансирано психично състояние.

Като изхожда от установените по делото факти, относно действително претърпените болки и страдания от ищцата, изведени както от доказателствата по делото, така и на база съществуващите житейски морално-етични принципи, настоящият състав намира, че определеното по-горе обезщетение не е завишено по своя размер, спрямо действително установените по делото факти и не противоречи на принципа на справедливостта.

Ето защо и поради съвпадение на крайните изводи на двете инстанции, първоинстанционното решение ще следва да бъде потвърдено в обжалваните от двете страни части, съответно въззивните жалба и на двете страни се явяват неоснователни.

По отговорността за разноските в процеса:

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция, при която и двете въззивни жалби се оставят без уважение, всяка от страните следва да понесе разноските, така както ги е направила.

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1760/24.03.2025 г., постановено по гр.д № 6902/2024 г. по описа на Софийски градски съд, I-13 състав, изменено в частта за разноските с Определение № 9136/12.05.2025 г. **в частта**, с която искът на А. Ц. Б. срещу “Аджибадем Сити Клиник Университетска многопрофилна болница за активно лечение Токуда“ ЕАД с правно основание чл.49 от ЗЗД за неимуществени вреди е уважен за сумата от 4 000 лв., ведно със законната лихва от 18.08.2023 г. до окончателното изплащане, както и **в частта**, с която е отхвърлен за сумата от 3 000 лв., представляваща разликата над присъдената сума от 4000 лв. до сумата от 7000 лв., ведно със законната лихва от 18.08.2023 г. до окончателното изплащане.

В останалата част Решение № 1760/24.03.2025 г., постановено по гр.д № 6902/2024 г. по описа на Софийски градски съд, I-13 състав, изменено в частта за разноските с Определение № 9136/12.05.2025 г. като необжалвано е влязло в сила.

Решението е постановено при участието на ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“, ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление гр.София, ул. „Сребърна“ № 16 като трето лице-помагач на страната на ответника.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____